

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Novém Jičíně rozhodl soudcem JUDr. Tomášem Hozou ve věci

žalobce: **COOL CREDIT, s.r.o.**, IČO 02112621
sídlem Václavské náměstí 841/3, Praha 1 - Nové Město
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Markvartem
sídlem U Přejezdu 443/8, Praha

proti
žalované: **Xxx**, narozená xxx
bytem xxx

o 19 479 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 19 479 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 14 708 Kč za dobu od 16. 1. 2025 do zaplacení, do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 2 615 Kč k rukám Mgr. Jiřího Markvarta, advokáta se sídlem U Přejezdu 443/8, Praha, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svou žalobou došlou soudu dne 11. 3. 2026 domáhal po žalované zaplacení částky 19 479 Kč. Žalobu odůvodnil tím, že žalobce se žalovanou prostřednictvím prostředků komunikace na dálku uzavřeli smlouvu o zápůjčce, na jejímž základě žalobce dne 17. 10. 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Jelínková.

žalované poskytl částku 11 100 Kč, kterou žalovaná v dohodnuté lhůtě splatnosti nevrátila. Vedle jistiny dluhu se žalobce s odkazem na citovanou smlouvu dále domáhal zaplacení:

- zákonného úroku z prodlení z částky 14 708 Kč
- poplatku za uzavření smlouvy ve výši 3 608 Kč
- smluvní pokuty ve výši 0,1 % denně z částky 11 100 Kč, celkem 2 271 Kč

2. Žalovaná se k věci nevyjádřila.
3. V souladu s ustanovením § 115a o. s. ř. soud rozhodoval bez jednání a dospěl k závěru, že žalobce se žalovanou prostřednictvím prostředků komunikace na dálku uzavřel smlouvu o zápůjčce, na jejímž základě žalobce dne 17. 10. 2024 žalované poskytl částku 11 100 Kč, kterou žalovaná v dohodnuté lhůtě splatnosti do dne 15. 1. 2025 nevrátila. Dopisem ze dne 17. 12. 2025 byla žalovaná naposledy vyzvána k úhradě dluhu.
4. Podle § 2390 občanského zákoníku přenechá-li zapůjčitel vydlužiteli zastupitelnou věc tak, aby ji užil podle libosti a po čase vrátil věc stejného druhu, vznikne smlouva o zápůjčce. Podle § 2392 odst. 1 občanského zákoníku při peněžitě zápůjčce lze ujednat úroky.
5. Podle § 2048 občanského zákoníku ujednají-li strany pro případ porušení smluvené povinnosti smluvní pokutu v určité výši nebo způsob, jak se výše smluvní pokuty určí, může věřitel požadovat smluvní pokutu bez zřetele k tomu, zda mu porušením utvrzené povinnosti vznikla škoda. Smluvní pokuta může být ujednána i v jiném plnění než peněžitým. Podle § 2049 občanského zákoníku zaplacení smluvní pokuty nezbavuje dlužníka povinnosti splnit dluh smluvní pokutou utvrzený.
6. Podle § 1813 občanského zákoníku se má za to, že zakázaná jsou ujednání, která zakládají v rozporu s požadavkem přiměřenosti významnou nerovnováhu práv nebo povinností stran v neprospěch spotřebitele. To neplatí pro ujednání o předmětu plnění nebo ceně, pokud jsou spotřebiteli poskytnuty jasným a srozumitelným způsobem.
7. Podle § 580 odst. 1 občanského zákoníku neplatné je právní jednání, které se přiči dobrým mravům, jakož i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje.
8. Na základě shora uvedeného skutkového závěru, s odkazem na citovaná zákonná ustanovení, dospěl soud k právnímu závěru, že mezi žalobce a žalovanou (žalobce coby podnikatel a žalovaná coby spotřebitel; § 1810 občanského zákoníku) byla platně uzavřena spotřebitelská smlouva o zápůjčce podle § 2390 občanského zákoníku, v níž si sjednali úroky dle § 2392 občanského zákoníku. Schopnost žalované splácet řádně úvěr byla dostatečně zkoumána, když kromě nahlížení do veřejných rejstříků vyšel z výpisů z běžného účtu žalované. Žalované byla poskytnuta zápůjčka ve výši 11 100 Kč, kterou měla vrátit do 15. 1. 2025. Jelikož žalovaná poskytnuté peněžní prostředky nevrátila, uložil jí tuto povinnost soud rozsudkem.
9. Úprava spotřebitelských smluv má svůj původ v právu Evropské unie (viz § 1810 a násl. občanského zákoníku), národní úpravu, třebaže neprovádějící nebo nedostatečně provádějící směrnici, je nutné v co největším rozsahu interpretovat ve světle znění a účelu směrnice, aby bylo dosaženo výsledku uvedeného ve směrnici, nezbytnost ochrany je dána nerovným postavením ve vztahu spotřebitel – podnikatel (profesionál), vnitrostátní soud musí posuzovat zneužívající charakter určité smluvní klauzule z úřední povinnosti, přičemž ochrany spotřebitele se dosahuje zejména zákazem určitých typových smluvních ujednání (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 33 Cdo 1201/2012, který přehledně uvádí judikaturu Evropského soudního dvora týkající se spotřebitelského práva).
10. Základ národní (vnitrostátní) právní úpravy ochrany spotřebitele představují ustanovení § 1810 a následující občanského zákoníku, která jsou recepí šesti směrnic Evropských společenství do

právního řádu České republiky, mimo jiné i směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách. Vymezení pojmu nepřiměřených podmínek (zneužívajících klauzulí) obsahuje § 1813 občanského zákoníku. Oproti příloze směrnice ustanovení § 1814 občanského zákoníku mezi demonstrativně vyjmenovaná nepřípustná ujednání (zneužívající klauzule) výslovně nezahrnuje požadavek na spotřebitele, který neplní svůj závazek, aby platil nepřiměřeně vysoké odškodné písm. e)]. Smluvní ujednání odporující nejen § 1813 občanského zákoníku, ale i směrnici Rady 93/13/EHS s přílohou je absolutně neplatné dle § 580 odst. 1 občanského zákoníku, přičemž k takové neplatnosti soud přihlíží z úřední povinnosti.

11. Optikou citovaných zákonných ustanovení a judikатурních závěrů soud posuzoval další ujednání účastníků, obsažených ve smlouvě o zápůjčce podle § 2390 občanského zákoníku, v níž si sjednali úroky dle § 2392 občanského zákoníku.
12. Mezi ujednání týkající se odměny za poskytnutí peněžních prostředků se řadí jednak poplatek za uzavření smlouvy, jednak úroky. V rozporu s dobrými mravy (§ 580 odst. 1 ve spojení s § 1 odst. 2 občanského zákoníku) je zpravidla výše úroků, která podstatně přesahuje úrokovou míru v době jejich sjednání obvyklou, stanovenou zejména s přihlédnutím k nejvyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěrů nebo půjček (k tomu srovnej například rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 1484/2004).
13. Zápůjčka stojí na poplatku 3 608 Kč Kč, což je 32,5 % půjčené částky. K otázce přiměřenosti odměny věřitele se vyslovil ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2012 č. j. 101 VSPH 14/2012-54 Vrchní soud v Praze, který dospěl k závěru, že je nemravný zisk zapůjčitele nad 30 % půjčené částky. Tady by měl žalovaný zaplatit 32,5 %, což se jeví ve světle zmíněného judikátu ještě jako přiměřené
14. Mezi ujednání týkající se placení odškodného spotřebitelem, který neplní svůj závazek, se řadí smluvní úrok z prodlení, jednorázová smluvní pokuta, smluvní pokuta vyjádřená v závislosti na délce porušování závazku a rovněž poplatky za upomínku.
15. Při zkoumání platnosti ujednání o smluvní pokutě z hlediska dobrých mravů je nutno uvážit funkce smluvní pokuty (funkce preventivní, uhrazovací a sankční). Přiměřenost výše smluvní pokuty je třeba posoudit s přihlédnutím k celkovým okolnostem úkonu, jeho pohnutkám a účelu, který sledoval. V úvahu je třeba rovněž vzít výši zajištěné částky, z níž lze také usoudit na nepřiměřenost smluvní pokuty s ohledem na vzájemný poměr původní a sankční povinnosti (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 33 Odo 438/2005, v němž soud dovodil, že smluvní pokuta ve výši 1 % denně je nepřiměřená, naopak smluvní pokuta 0,5 % denně je přiměřená). Soud uvážil výši poskytnutých peněžních prostředků, výši sankční povinnosti a dospěl k závěru, že sjednaná smluvní pokuta je přiměřená, a tudíž souladně sjednána se shora citovanou směrnicí včetně její přílohy, a proto žalobě v této části vyhověl.
16. Konečně žalobce požaduje po žalované placení zákonného úroku z prodlení ve výši, která odpovídá ustanovení § 1970 občanského zákoníku ve spojení s § 2 prováděcího nařízení vlády č. 351/2013 Sb., ve znění pozdějších změn a doplňků, a to ode dne následujícího po splatnosti shora uvedené, soud proto žalobě v této části vyhověl.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu tak, že přiznal žalobci, jenž byl v řízení zcela úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 2 615 Kč. Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 800 Kč a nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1 a § 14b vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) z tarifní hodnoty ve výši 19 479 Kč sestávající z částky 400 Kč za každý ze tří úkonů právní služby realizovaných před podáním návrhu ve věci včetně tří paušálních náhrad výdajů po 100 Kč dle § 14b odst. 5 písm. a) a. t. a daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 1 500 Kč ve výši 315 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Jelínková.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ostravě, prostřednictvím Okresního soudu v Novém Jičíně.

Nesplní-li povinný dobrovolně co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat exekuce.

Nový Jičín 26. května 2026

JUDr. Tomáš Hoza v. r.
soudce